

gaaede ud over Jylland. Det forekommer mig, at der for enhver Mand, hvem Fædrelandets Vel virkelig ligger paa Hjerte, er al mulig Opfordring til at modarbejde denne Følelse, og at man gjør sig skyldig i Brud paa sin første Pligt, naar man istedetfor at modarbejde den søger at beskrive den, at give den Vaaben i Haand. Der falbt andre Ytringer i Formiddags fra et æret Medlem, som ogsaa her kunne drages ind; jeg mener de Ytringer, som kom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Brun). Jeg maa tilstaae, at, medens dette ærede Medlem talte, var jeg i nogen Tvivl, om jeg sad i en dansk eller i en preussisk Forsamling. Der er en overordentlig nem Forklaring for alle de Herrer, der ansee det for nødvendigt at tale imod et Forsvar af deres Fædreland, og denne Forklaring bestaaer da deri, at de ville „abspredde de Illusioner“, til hvilke Folket i saa lang Tid skal have hengivet sig, at de ville træde op som den klare Forstands Talsmænd imod alle vilde Følelser; de ansee det for en særlig Fortjeneste at sige ligefrem, at Danmark ikke længer er istand til at hvide noget som helst Forsvar, og derfor ikke heller skal forsvare sig. Jeg deler ikke den Opfattelse, der ligger til Grund for en saadan Anskuelse; deres Vantro er for mig endnu værre end Andres Overtro. Det kan jo være, at disse ærede Medlemmer finde, at det kun er en Appel til Følelsen, naar der tales paa den Maade, som det f. Ex. skete af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger), og at der ligger en virkelig Fortjeneste i at abspredde de „Illusioner“, som gaae ud paa, at vi ere istand til at forsvare vort Land. Men jeg siger for mit Vedkommende, at, naar jeg stemmer for denne Sags Fremme, naar jeg ønsker dette Organisationsforslag vedtaget, saa er det væsentligt for derved at fremkalde og styrke den Tro hos det danske Folk, at det er istand til at forsvare sig, forbi paa denne Tro beroer efter min Overbeviisning Folkets Evne til at vedblive et selvstændigt Liv. Forholdene kunne stille sig saa ugunstigt, at denne Tro bliver en Illusion, men de kunne ogsaa stille sig saaledes, at denne Tro bliver til Sandhed; vist er det, at, dersom Folket selv opgiver Troen, saa er dermed Alt tabt. Man

kan raisonere saa længe, man vil, om Styrken af den Hær, vi kunne føre i Marken, om Betydningen af den Flaade, vi have til Raadighed — Det er sikkert, og det er, at fra det Dieblit, vi selv miste Troen paa, at vi under nogenlunde almindelige Omstændigheder ere istand til at værge for vort Land, fra dette Dieblit er alt Haab om en forsat Tilværelse ude for os. Den Nabomagt, om hvilken det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds talte i Formiddags, den „Tjende“, som han vedblev at kalde Preussen, uagtet han saa ivrigt og saa uønbvendigt opponerede imod enhver Udæstning af denne Nabo, vilde allermeest føle sig „udæstet“ til at sluge Resten af Danmark, dersom han visste, at det danske Folk gik ud fra den trøstesløse Forudsætning, at Alt, hvad det kunde gjøre, var forgjæves. Disse Bemærkninger kunne, troer jeg, meget godt knyttes til den Grundtanke, der ligger i Forslaget om en Tvedeling af den Hær, som Lovudkastet gaaer ud paa at skabe. Dersom vi beholde denne Tanke, som maa føre til, at der atter forsøges et umuligt Forsvar af det Jylland, der unægteligt ligger aabent for Tjenden, og at vor lille Styrke derved splittes i magtesløse Stumper — ja, da vil jeg indrømme vil det kun være en Illusion, at et virkeligt Forsvar skulde kunne føres. Men, mine Herrer, Danmark kan forsvares paa mange andre Steder end det Sted, der ligger aabent for Tjenden, naar vi kun samle, hvad vi have, og bruge det med Forstand. Ethvert Forsvar, der føres af det danske Folk, hvad enten det føres paa Thyen eller paa Sjælland, er et Forsvar for det hele selvstændige Danmark. Der er vistnok al mulig Opfordring for de Kræfter, som snart ville faae det Hverv at underkaste denne Plan en nøiere Prøvelse, til at arbejde hen til, at den høist uheldige Tvedeling, som gaaer igjennem Forslaget, og som kan have en ganske naturlig Mod deels i personlige, deels i sieblikkelige Forhold, skydes bort, og at man sætter sig som Opgave et samlet og enigt Forsvar, hvor det saa end maatte vise sig nødvendigt at føre det. Jeg skal ikke fortsætte denne Tanke videre, men være tilfreds med at have nedlagt en Indsigelse mod den trøstesløse Anskuelse, der er kommen frem fra de to ærede Medlemmer, og